

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z, njebjes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjež knihcizšcžetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Sswjedžen šwjateje Trojizy.

Do Boha Wótza wěrimy,
Wšes Ahrysta jeho džěczi šmy;
Wón stwori, šdžerzi, wodži naš
A šastara wschěch kóždy čzaš.

Do Jesom Ahrysta wěrimy,
Wón, Bóh a čłowjet rodženy,
Ze ša naš wumrjet na kšizju,
Nam wotanknył pucž t žiwjenju.

Do Šwjatoh' Ducha wěrimy
A jeho Boži tempel šmy;
Wón t Wótza, Ššyna wuškadža,
Našch troschtař je, naš wuškwečža.

K. A. Fiedler.

Prědowanje

ša šwjedžen šwjateje Trojizy.

Šap. štutli 2, 38—39.

Šswjedžen šwjateje Trojizy, klž nam wobšankuje to šbože, klž t njebjes dostawamy — wot Boha Wótza, Ššyna a Šswjateho Ducha.

Šnada trojenicžleho Boha je našch šchlit,
našch pucž t šbožnosćzi.

Šak jón džemy, to praji nam šwjatkowny předař
japoschtoł Pětr:

1. Čžincze pokutu!
2. Šapschimncze Božu hnadu!

1. Šswjatkowne ščenje nam powjedashe wo přenjej šwjatkownej wošadže: „Woni šapoczachu rěčecž t druhimi jaszkami, kaž jim tón Duch da wurěčecž.“ Šswjateho Ducha móž šo wopokasuje. „Šchto šechze t teho bycz?

Šak běšhe to praschenje na šwjatkownym dnju. Šle po Pětrowym přědowanju běšhe to druge praschenje wutrobje a šwědomja: „Šchto mamy čžinicž, šo bychmy šwjatkowneje hnady džěłomni byli?“ Šerje nam, hdyž šo tak praschamy, kaž tam čži ludžo na přěních šwjatkach. Šerje temu čžłowjekej, klž tole praschenje we wutrobje šacžuma: „Šchto mam čžinicž?“ šo bych dobre čžinil, šchtož šym šakomdžil, šo bych hněwej Božemu čžeknył? Pětr dawta nam rasnje a jasnje to wotmolwenje: „Čžincze pokutu!“ Ššchemyškłcze šwoju myšl, wotwobrocžcze ju wot teho, šchtož šo Bohu njespodobu, čžekajcze hrěchey!

2. Šle našch njebjeski Wócžez je tež šama hnada a lubosć. Wšchitku šwoju lubosć a hnadu je wón do Ahrystuška položil. Še nim je nam šwoju wótzowšku wutrobu šjewil. Še nim wón nam napschecžiwu pschindže. Šeho dla wita wón pokutnych hrěschnikow we šwojim domje t šwojej wutrobje. Šuž Pětr wustupi: „Dajcze šo kóždy kšchcžicž na mjeno Jesom Ahrysta.“ Ššchčeniza je šredč hnady, naš t Ahrystuškow šjednocžicž. Ššo kšchcžicž dacž

je wopokajmo wěry do teho Knjesa. My bmy kšeczeni. Mamy my wěru do teho Knjesa? Hdyž ju nimamy, nimamy džela na nim. Potom je nam pokuta nusna. Duž prošmy teho Knjesa wo prawu wěru! W Khrystu nam Bóh swoju hnadu poskicža. Sapschimamy ju! W ewangeliju wo swojim Ssynu wón nam tu hnadu napšecziwo nješe. Wěrmny do ewangelija, so bychmy polni byli Sswjateho Ducha. „Pšchetož wam a waschim džěcjom je so to šlubjenje stalo, a wschitzy, kiž daloko su, kotrychž Bóh, naš Knjes, budže powołač.“ Duž čžinče potutu a wěcže do ewangelija, potom dostanjecže to šlubjenje wot Wótza jeho Ssyna dla: dar Sswjateho Ducha (šht. 38). Tak budže Boži Duch, kiž je sapočal tón dobry skutk, jón tež dokonjecž. „O Wótče, daj nam swojeho Ducha swojeho Ssyna dla!“ To budž našcha próstwa na šwjedzenju šwjateje Trojizy, a čžescž budž Wótzej a Ssynaj a Sswjatemu Duchej, kaž je bylo wot spocžatka, kaž je a budže wot wěcžnosće do wěcžnosće.

Samjen.

Wěra do Jesom Khrysta.

D trošcht! ja wěm, šhto čžinč mam,
So duscha šbóžnosč směje:
Ja na Khrysta so šakožam,
S tym ja mnje šbože kčžje
Sa čžaknosč tu, ja wěcžnosč tam;
Wšchal š wěru Khrysta prawdosč mam,
Měr Boži w swojej duschi.

Buč druži ničto njepytaj,
Pšchicž do Božeho raja;
Wón šamoprawdosč na boš staj,
Sow skutki njepomhaja.

Šlej, pomoz je we Khrystu,
Pšches njeho dusche š njeju du,
Hdyž w twjerdej wěrje steja.

K. A. Fiedler.

Pšches hnadu!

Pšches hnadu junu šbóžnosč směju,
Tak we wěrje praj, wutroba!
Pšches hnadu mēra palmy žněju,
Hdyž wobjimam šchiz Šbóžnika.
To wěcžna wěrnosč wostawa:
Nam hnada njebo wotanka.

Pšches hnadu! Duž so njespusčžamy
Na dostojnosč a počžinfi;
My Khrysta krej a prawdosč mamy,
Njej šbóžny trošcht to we duschi?
Šsmjercž naš nētk traschicž njemóže,
Naš hnada š njeju powjedže.

Pšches hnadu! Džerž so teho šłowa,
Hdyž hrěch čže tama, čžwiluje;
Šlej, Khrysta krej wo hnadu woła,
Hdyž štejisch w prawej pokucže;
Šacž runje bē šyn šhubjenty,
Pšches hnadu Bože džěcžo šy.

K. A. Fiedler.

Je Bóh ša naš, šhto móže pšecziwo nam byčž?

(Rom. 8, 31.)

Hdy bychy runje kamjenje š njebeš padaše, to njeby nam ničto šškodžilo, hdyž ma jeno tón wajchar Šraelski swojej woczi nad nami wotewrjenej a naš š šchidkami swojeje hnady pšchitrywa. Našchi Goliathojo su so točo wokoło napšecziwo nam lehnly, mēria so na naš a wołaja š Šdomskimi džěcžimi: Sabi-waječe, roškamajče! Roškamajče do čžista! (Pš. 137, 7.) Ale tón, kiž žyly šwēt wodži a nješe wschitke wěry se swojim móžnym ramjenjom, kiž ma kralestwa we swojej ruzy kaž hru hrajerškich šhartow, kiž š morju praji: „Šacž šem dyrbišch pšchicž a niž dale; tudy dyrbja so lehnycž twoje horde žokmy“ (Šiob 38, 11), tón tež tutym nadutym hrožakam a šmorežakam mjesu staji a jim, kaž nēhdy tamnemu Šanheribej, ryntu do noša a rjšadło do hubow položi (2. kral. 19, 28). — Je Bóh pšecziwo nam, njemóže ničto ša naš byčž. „Hdy bych ja špěl do njebeš, šy ty tam, a hdy bych šebi pškal do hele, hlaj, šy ty tež tam; wosmu-li ja šebi šchidka rašchich serow, so bych bydlil pšchi naj-dalschim morju, dha by wschal twoja ruka mje tam wjedła a twoja prawiza mje džeržala“ (Pš. 139, 8—10). Pšecziwo njemu naš žane štworjenje njemóže pšchitrywacž, dyrbi mjele bóle šobu pomhacž a šebi tak-rjez rukawy wuhornycž, Bože wjecjenje na naš pšchijewecž. Semja praji: Ja čžu jich pšžrecž, kaž Škoru, Dathana a Abirama; wohen: Ja čžu jich špalicž, kaž Akhana; powētr: Ja čžu jich šadušncž, kaž Šudascha; woda: Ja čžu jich potepicž, kaž Šaraona. Tak ničto ša naš njeje, hdyž je Bóh pšecziwo nam. Ale hdyž je Bóh ša naš, šhto móže pšecziwo nam byčž? Nječ je našchich njepšecželow čžim wjažy, tón Knjes našch Bóh wē naš hižom pšchēd nimi šahowacž, a hdyž Šehasi, Šelisomy wotročž, so štróži pšchēd hōbrškim Širškim wōjškōm a woła: „Ak, mōj knježe, tak čžemy nētko čžinčž?“ wotewri tón Knjes temu hólzej woczi, so wón widži, a hlaj, ta hora je polna wohenjowych konjow a wosow wokoło Šelisy (2. kral. 6, 15—17). Je Bóh na mojej stronje, dha je mi pomhane, mōj njepšecžel tón šhoni, so šškodžicž njemóže, je Šawoł Šerhard špēwal (šhērl. 234, 1). A nēmski šhēžor je teho mēnjenja, a nej' wěrnō? my tež šobu š nim: Šedyn muž hromadžē š Bohom je šōždy čžak wjetščina.

Nēhdy pšchi ščōncžnym šacžmicžu w narašchaj Šubistej pšachy a poščachy so pohanjō a wołachy žakōšnje: „Wēda nam wbohōm hubjēnym ludžom, dofelž je smij ščōncžto pšžrecž!“ My drje wēmy, čžēmnosč wojuje pšecziwo šwētku a šža pšecziwo wěrnosčži, a husto so šhoni, so je šwētko druhdy wot čžēmnosče šacžmjene, ale ženje so njemóže štacž, so by čžēmnosč šwētko žyly wuhaschala abo pšžreka. Šapošled ščōncžto dobywajšy š čžor-nych mrōčželow wustupi. My budžemy podškōčženi, ale my šōnž njewošmjemy (2. Kor. 4, 9). Šerš tam pšchi Šorjebje, kaž jara so š wohenjom hōri, so tola njespali, a žyrfej, njecž so tež pod-šunje, njecž pōtknje a padnje, kaž Šētr tam na morju, dha wschal so njesapadnje; pšchetož Khrystuš ju džerži ša ruku. Škajki pohan džeschē nēhdy wo šwojich pšchibohach: „Wo tyč małych bohōw ničto njerodžu, hdyž mam jeno teho wulkeho ša pšchēžela.“ A šhto rodžimy my wo knjesow na šemi, kotšž naš bjes winy pšchēčžehaja, hdyž mamy jeno knjesa wschitkich knjesow, teho wēcž-neho krala, njesachōdneho a šameho mudreho, na swojej stronje? Š Šesajšom prajimy: „Šhromadžče so, wy ludy, a tola budžecže pšchēhracž. Šošluchajče wschitzy, kiž wy w dalōkich krajach bydlicže. Šwōbrōncže so, a tola budžecže pšchēhracž; pšchihotujče so, a tola budžecže čželacž. Škladujče radu, a š teje ničto njebudže; šrēcžče so, a to so nještan; pšchetož tu je Šmmanuel“ (Šes. 8, 9, 10). D trōžy šbožowne mēšto, kotrehož wrota Boža wšchēhomōž šanka a Boža šmilnosč šašo wotanka! Šara trošchtne

widženje mějesche swjaty Jan. „A potom widžich ja“, wón šwědči, „štyrjoch jandželow stejazych na tych štyrjoch kónzach semje; czi džeržachu te štyri wětry semje, so by žadny wětr nje-
duł na semi ani na morju ani na žane drjewo. A ja widžich druheho jandžela, kiž horje džěsche wot šhadženja kónza; tón mějesche sygl teho žiweho Boha, a wołasche s wulkim hłogom t tym štyrjom jandželam, kotrymž date běsche, semi a morju škodu činicž. A džěsche: Nječiniče žaneje škody semi ani morju ani štomam, hač my sahyglujemy tych wotročkow našeho Boha na jich čołach“ (Sjewj. Jana 7, 1—3). Tak móže-
my tež na pólverowym wosju směrom spacž, hdyž tón knjes naš wobarnuje. Što bojiš ho, čłowjecze, na klinje šwojeho Boha? Pod twojej hnadu mam ja pschede wschej swadu dobre pschitryče; njech tón šty duch ruje, nješcheczel njech schčuje, Jesuž pomha mi; hdy by wscho ho blystalo, hdyž mje hrěch a hela srudži, Jesuž pomha wschudže (křel. 443, 2).

Duž ho njeboj w žanej strachocze. Wěra, prawa wěra sazpiwa kaž wschě šlubjenja šwěta, tak tež wschě jeho hroženja, kaž Luther ras pišče: Ani lešnych wabjenjow ani šuromnych hroženjow bamži-
šeho stoła nješym žaneje ledžby měł. Što bu wón w lěcže 1521 do Wormsa žadany a jeho pscheczeljo jemu tajki pucž wotradžachu, dofelž mohlo ho jemu lohzy došč runje tak seńč, kaž Šanej Šukej w Kostnizu, džěsche wón bjese wscheje bojoscze: „Ša widžu, čert chze mje do hrošy stajecž; ja pak chzu tola do Wormsa, hdy by tam runje tak wjele čertow bylo, kaž zphelow na třechach.“ Wěra, prawa wěra sazpiwa tež wschu čwilu a wscho čerpenje, kaž Šadrach, Mesach, Abednego, czi šwjeczi japoschtoljo a drusy mar-
trarjo nam to se šwojim pschikladom połaža. Daj jeno wschitkej škofci a njeprawdosci daloko hycž wot twojeho doma, a torha s mozu t šebi njebjese kralesstwo! Dowěr ho Šhrystušej, hdyž ty s hamorami tyschnoscze bity kaž na nakowje ležiš, a wěr šhroble, so je tutón knjes ša 5000 lět wjele špóžnych wutrobom wofšce-
wik a wjele rošbitych toščow šahojik. —

Šeho hnada rukuj nad nami a jeho wschedomž wobaraš wichoram Šhrystušoweho pschecziwnika, kaž mamy nadžiju t njemu.
Krügar.

Bóh je šwěrnny.

Bóh je šwěrnny! Njech to štyšči
Twoja šrudna wutroba,
Šdyž ju štyš a horjo tyschi,
Štaroscž, nusa wobdawa;

W prawym čašu wutorhnje
Twój Bóh tebje s čěšnosče,
Šeli poručišč wscho jemu
A mašch dowěrjenje t njemu.

Bóh je šwěrnny! Nje to hnada,
Balsam troščta ša dušchu,
Šdyž czi do hromady pada
Šschitko šbože w žiwjenju?
Wopomni, Bóh czi blisko je,
Š lepšchemu wscho powjedže;
Wón ma twój dónt w šwojej mozy,
Šoššwětluje čěmne nozy.

Bóh je šwěrnny! Wón cze nošy,
Šrjebach pomoz w štarobje;
Da czi, wo čož twój rót prošy,
Twoja dušcha šdyčuje.

Šwoje hnadne šlubjenja
W šoždy čaš Bóh dopjelnja;
Šeno njepuschč s dušche wěru,
Džerž ho jeho ruki šwěru.

Bóh je šwěrnny! Wěrnoscž šwjata
Budž to twojej wutrobje,
Šotraž wot Boha bu data
Ša twój šhód psches žiwjenje.

Ššimašch w štyšy, we nusy
Ty ho teje šepjery,
Šožmi troščt czi psches wutrobu,
Dofelž wěsch, so Bóh je s tobu!

K. A. Fiedler.

Šarscha, pschirodna mačž.

Šišče jena wješna štawisna, špišana wot Šarka.

(5. pokračowanje.)

Šarscha bě dženska wotšnyjenty kónz šwojich pschecžow a požadanjow dozpiła. Ša tymle dnjom bě hižom lěta doško žedžika, šwoju džowku jako wobšedžerku wulkeho kubka a bohatemu mužej pschiwěrowanu widžecž. Bohata a krašna mačžerna pomoz, šotraž bě jej hižom doško prózu a štaroscž nacžinika, ležěsche we dwěmaj wulkimaj komoromaj t wobhladowanju roškladžena. Židžane a druhe šuknje we wschěch barbach, wulke drohe wobjemny, haj tež židžany škobu, dwanatš porow črijow a hišče wjele njenušnych pschaznych wězow, wysche njelicžomnych šchlinzow platu a najdrožšeho domjazeho gratu. Šuršle žony s pschecželstwa šhodžachu se špodžiwanjom wot jeneho křucha t druhemu, a to bě Šarschinej hordej wutrobje njemało derječžinjaze. Tak běsche šebi to wumyšlika a tak běsche čyžka kóna wješnych mačžerjow, naj-
šbožownišča žona na šwěcže hycž. — A běsche dha to woprav-
dže? — Wona ho šama na ho hněwasche, so to tola njeběsche. Šeje mačžerne šacžucze njebě pod černjemi bohatštwu, požadnosče a hordosče tola hišče tak dozyla podušchene, a s mozu bu jej druhdy wobras žiwjenja psched woczi štajeny, hdyž šwoje džěcžo šbožownišche widžěsche. Šeńka šobka w šahrodniskim dworje, muža kaž Šikławšcha po šoku, njeje wona šbožownišča? prajěsche tehdy hłób we nej: Šeńka, kiž ani židžane šuknje, ani tajku pomoz njemějesche a tehodla ničto ani se šawiscžu, ani se špodžiwanjom na njn nješlada. Šikławšch bě husto t nej prajil: Čłowjeljo a wutrobny a luboscž wucžinja šbožo, niž wulki dwór a druhe šemške kubka. Wona běsche t temu ho šmjala, a jako wón ju krotko psched Šercžinym šlubom na Šryzowy šharakter ledžbliwu čžinjěsche, bě ho wyšoko šarocžaka, so je Šryzowy šharakter jej runje prawy a so ho šbožowna čžuje, tajkeho pschichodneho šyna měčž. Haj, tak drje bě ho šarocžaka, ale hižom w druhim wolo-
miku dyrbjěsche šebi wušnacž, so pschi tym s žyla na Šryzowy šharakter pomyšlika njebě, ale jeno na jeho bohatštwu. — Šunje dženska jej tale rošmošwa a tole šarocženje jako šamjeń na wutrobje ležěsche, haj hdyž Šryzu widžěsche, tak ho šhabkajo tam wokoło šchmatašche, wobladny ho traschivje ša Šertu, a jako nětk šyly we wocžku šwojeho džěšča widžěsche, čžyšche jej to wutrobu šadušycž. Nětk šteješche Šryza mješ rejwazyimi, wón mějesche Šeńku ša ruku, čžerjěsche wschelke hlupe a nješchistojne žorty a šmějesche ho bjes pschetačža; ale jeho šłowa rošmiecž njemóžěsche, a to bě jeno derje, pschetož wona njeby ho nad nimi jara šwješeli-
lika. „Šudžišche Šerta jeno pol tak rjana byla kaž Ty, Šeńka!“ rjekny wón šmějo; „jeneho grawuje, hdyž ju tam kaž hromadku nješboža šedžecž widžišch.“ — Šeńka na njeho šhutnje pohlada: „Šryza, Šryza, ja tola nochzu wěricž, so Ty wopravdže tak mēnišch, hdyž wo grawowanju rěčišch! Ty šy wěšče dženska dobreho hižom pschewjele wužiwal, a njewěsch, šcho rěčišch, psche-
tož ša tak šleho Čže tola džeržecž nochzu, so mohł psched wotšarjom lžu rěčecž. Šlej, to Čži wobkřucžu: hdy bych ja tak pobožna a čžicha byla, jako Šerta, ja čžyžka ho šbožowna čžucž.“ — „Šb haj, s tym mašch wschaf tež prawo“, šnapšchecžiwj jej wón, „pra-

wje dobrocziwa wona je, po maczeri njeje radzena, pschetoz to je wopravdzity cz. — „Ale Fryza!“ sapadny jemu Leńka hrožo do rěče. — „Na, Leńka, hdyž masch pscheczivo temu neschto“, rjekny wón, „dha je khanje na Twojim boku. Zyla wješ wě, schto do Kantippy wona je. Ale ja chzu šebi ju hižom nasdala džeržecž, ja chzu ju mores wuczicž. Ty nješmješch wo tym dale nicžo klesfacž, Tebje runje tał blisťo nastupa hacž mje.“ — „Sa bych šo hrěcha hańbowala, tał rěčecž“, snapscheczivi Leńka nahle; „Ty dyrbišch nana a maczer čzeščicž! Nětť je wona naju macž tał derje kaž Mikławschowa a Bercžina. Wot Mikławschowa wěšče hiščče žane njepokorne a nječzeščowne šłowo šłyščať nješch, a ja šym žyle na jeho boku a šo nadžiju, Ty šo teč hiščče lěpšeho dopomnišch a swady a šwary do šwójby nješchinješch. Pschetoz, hdyž na něčzeje sadžerženje štoržišch, čžinišch pať se šamošom runje tał, šy hiščče hóršchi hacž tón druhi, kiž drje š pschewwatanjom tał čžinjješche.“ — Fryza šo šmješche. „Aj, tał wulkomyšłnje mōžesch Ty rěčecž! Ty dyrbjala ras šłyšchecž, tał macž druhdny na Tebje čžehnje. Hiščče njedawno wječor ju kaťasche, šo dyrbjješche Ty pōdla byčž, a ja šym hiščče trumpf na to štajiť, šo dyrbjješche Tebje pscheprošnyčž. Tehdy do teho šwoli. Wón šo pať š tym potroschťowa, šo čže šwój hněw hižom na druhe waschnje nad Šamaj wōšłōdžicž. Do Wascheho domu nanihdy nještupi, a nan tam teč nješmē, tón dyrbi rejwacž, kaž wona pišťa.“ — „To moja wina njeje, a schťoz moja wina njeje, to mje nicžo nještara“, rjekny Leńka. — „Ale hněwacž Waš tola dyrbi, šo Šam tajku hańbu nacžini“, pschistaji Fryza. — „Hańbu?“ prašješche šo Leńka špodžiwana. „Hdyž jedny hubjenje a njeprawje šo mnu wobšhadža, na kotrym boku je tehdy hańba?“ — „Ty to jara mudrje wobročišch“, rjekny wón. — Leńka wotmolwi: „To je tał mój napohlad, a čžesch-li wobradženy byčž, čžin teč tał. Šedžbujesch Ty na šwoje sadžerženje, šo Čže to nje-woczješči, dha njech drusy ludžo pišťaja a rejwaja po špodobanju, to Tebje potom nicžo nještara.“ — „To rěka, mudrikojta pať mōžesch teč byčž“, pschetorhny ju Fryza. — We wschej pscheczelnosčzi!“ snapscheczivi Leńka šmējo a ščahny žylu wěž do žortneho. „Šōj, njech porejwamoj a wschitłōn hněw šapomnimoj.“ — Wonaj šo nětťo do rynkow šacžišchčeschťaj, ale Leńka bē wješeka, jaťo šašo šaťaschťaj a wona do druheje stwy čžeknyčž mōžješche. Wona teč š Mikławschom porěčža, šo tu tola psches žylu nōž wostaloj njebyšchťaj. Wobēmaj bu žyle njedomjazny mješ tajkim džiwim žiwjenjom. Fryza a hiščče nětťi hrubi młōdži hōłžny wscho mōžne nješchistojne šanoschowachu a tał teč tych dobroczi-wišchich šawjedžechu. Wješna młōdžina bē hižom husto wješeka w hromadže byťa, ale pschi tym bē teč pōčžiwana. Hiščče Leńžnyy kwaš bē tał rjenje w hromadže šwojecžila; tehdy šanoschowasche Mikławsch pola młōdžiny a Měrcžin pola starych. Dženša Mikławsch šwojich šnatych a towaršchom lěhdy šašo pōšna, tał džiwje hawťowanje bē nastalo. Šsami nanojo šo psches mēru hičž dachu a mōžachu psches to maťo respektu pola młōdnych šbudžicž. Starý Šandrij jenu bleschu wina po druhej pschinoschowašche, wón naliwasche, hdyž prōšdne šchłenžny namaťa, ale wón teč šobu pijješche, a jaťo Mikławsch pschistupi a jeho škradžu š pschedhładnosčzi napominasche, šawola šmējo, „Mikławsch, dai temu byčž! dženska je kwaš, a schťo wot žiwjenja mamy, hdyž je njewužiwamy? Ale“, šchepťajo pschistaji, „ja chzu ša Twojeho stareho tam lōbrka teč por bleschom štajicž, mōžesch je potom pod jaťu wsacž.“ — „Sa šo Šam džakuju“, rjekny Mikławsch, šrudnje šo pošmēwajo: „Měrcžin šebi š wina nicžo nješčžini.“ — „Tehodla je drje teč Wasch kwaš tał jara šhuduschti byť?“ wu-šmēchowašche jeho Šandrij. — „Šutšje rano čžzemoj šo ras šašo woprašchecž“, Mikławsch mērnje pschistaji; „Měrcžin budže wješelny a w dobrym troščče, a Wy budžecž šo hubjeny šacžucž a wino a palenz šatamacž.“ (Pschichodnje dale.)

Šswěra napscheczivo Šbōžnikej.

Džowka wōšebneho šastojnika kšěžora w Marokko mēješche pobožnu kšeschčžijansku njewōlnizu. Nutrna modlitwa tejele nje-wōlnizny čžinjješche tajki šacžišchčž na młōdu muhamedanku, šo šo wona wot njeje w kšeschčžijanskej wěrje rošwucžowacž da. Wōš tule wucžbu tať požohnowa, šo bu prynžekžyna bōrny dospōknyje wěrjaza kšeschčžijanka a Šhryšťuša psched kōžnym čžłowjekom jaťo šwojeho Šnjesa pōšnawasche, hacžrunje derje wjedžješche, šo šmēje tuteho pōšnacžža dla šmjercž pscheczepicž. Wot tych, kotšičž š njej wobšhadžachu, bu wona pať prošchena, pať pohrožena, šo by pschi islamje wostala; ale to wschitłō wona jeno jaťo špřťowanja wob-šładowasche, kotrež ju w jejnej wěrje jeno hiščče bōle wobtwjer-džowachu. Šłōncžnje teč kšěžor, jejny nan, šašlyšcha, kaťke psche-mēnjenje bēšche šo š jeho džowku štaťo. Wōš šo nad tym štrōži, da šwoju džowku š šebi pschicž a šo ju woprašča, hacž je wona kšeschčžijanka. Wona to wobšwēdčži a š dobom teč šawěščzi, šo šo nadžija, hacž do šwojeho šłōncženja kšeschčžijanka wostacž, a šo nicžo šamōž njebudže, ju š wotpadej wot jejneje noweje wērny pschinjješčž. Šultan jej hnydom se šmjercžu hrožješche. „D“, wona džješche, „ja šo šmjercže njeboju a chzu ju wutrobnje rady šwojeho Šnjesa Šesufa dla pscheczepicž. Wšchōn šwēt njebudže žanu tať hrōšbnu martru wumyšłicž, kotraž mohła mje wot njeho džēlicž.“

Na to bu wona šudnikej pschepodata, kotryž ju šmjercže winowatu džeržješche. Duž jejny nan špřťa, jejnu wutrobu hiščče je šlubjenjem š wrōčženju š muhamedaniskej pohnučž. Wōš jej wōšebje najwōšebnišcheho muža šwojeho kraľestwa pōšćičowasche. Teč to bēšche podarmo. Š wulkej wješeloscžu wona wotmolwi: „Šyťny šwēt je pscheshudny, šo by šo mi Šhryšťuš, mōj jenicžki troščť a moja najwšchšchja radoščč, š nim wurěčecž mohł. Šbōžna šmjercž je mi wjele lubšcha, dnyłi nješbožowna žēitwa. Š polnej wěšťoscžu wēm, šo je muhamedanška wěra šame jeban-štwō, a š žylej wutrobu chzu š luboscže š temu, kotryž je ša mnje wumrjet, šwoje žiwjenje šhubicž!“

Na to bu šmjertny wušud nad njej wuprajeny a teč hnydom wufonjany. Žyle nještrachocžiwje wona šwoju hłowu pod šekeru pōkōži. — To šta šo w lěčže 1619. F.

Wšchelake š bliska a š daloka.

* **Šdžezanšte šhromadžiny w Budyškim wokrježnym hejtmanštwje**, na kotrež šu šastupjerjo žyrtwiškich pschedštejčžerštwom pscheprošcheni, šmēja šo w Budyščinje pōndželu 7. junija popōłdnju 1/24 hodžin w šali wšchšchjeje realki a wutoru 8. junija popōłdnju 1/24 hodžin w hōščenzu „šłoteje hwēšdy“ w Šamjenžu. Šsobuštawy žyrtwiškeho pschedštejčžerštwu, kotrež čžzedža šo na šhromadžiny wōbdžēlicž, maja to tydžeň prjedny wokrježnemu hejtmanštwu šjewicž.

* **Š Šrodžišchčža**. Šlaschemu žyrtwinemu wučerjej knješej Šetrikej je ministerštwō šchulškich naležnosčžow š pschihłōšowanjom krajneho konsistorštwu jaťo pschipōšnacže jeho šašłubneho škutko-wanja w šchulškej a žyrtwiškej šlužbe titul „šantor“ špočžičłō. Diplom bu jemu šrijedu 19. meje wot wokrježneho šchulškeho inspektora š čžeschčžny mi šłowami pschepodaty. Wōš špočžč našchemu knješej šantorej hiščče wjele lēt dalscheho žohnowaneho škutko-wanja!

* **Š lubym šwjatłam**, hdyž šo nadžijachny, šo dobry duch hiščče škeho šašakłeho ducha we wutrobje italskeho luda pschewinje, džēšche nam kaž šatorhjenje našcheho kšeschčžijanskeho šacžuwanja psches wutrobu ta powješčž, šo je šwjatłowny džēň Štalšta Šwštriskej wōžnu pschipowjedžička bješje wschjeje pschicžiny a tať šwoje čžestne šłowo kamaťa psched wschēm šwētōm, š kotrymž je šlubila, šwēru štejecž š trojowjaskej hacž do lēta 1920. To je hanibne pscheradženje, kaťež jo historija hiščče nješnaje. Š to čže byčž kšeschčžijanski lud, kotryž psched Boha štupi we šwojich modlitwach. Nowe čžēžke wopory ša našch lud, nowe čžēžke domapřťanja! Ale my štejimy psched Bohom š dobrym šwēdomnjom a tehodla teč džiwajo na teho noweho nješchecžela špēwamy: Šedny twjerdy hrōd je našch Wōš šam!
Wōš dawa prawdosčži dohnyčž.

Šamolwity redaktor: J. Gōlč. Šsoburedaktor: K. A. Fiedler.

Čžišchčžer a nakladnik: M. Šmoleť.